

— Нали тукъ е Царьтъ на Царетѣ? Защо нѣма свѣщи?

И чулъ синьтъ на царица Люля гласъ отгоре — гласътъ на звездата:

— Тѣ сж бедни. Бедень е Царьтъ на Царетѣ. Той е кротъкъ, добъръ и обича всички.

Натжжилъ се хубавиятъ синъ на нашата царица. Огънь горѣлъ въ сърдцето му. Огъньтъ на обичъ.

И той казалъ:

— Кжде могатъ да се взематъ свѣщи? Азъ ще ида да донеса.

— Нийде, — издумала майката на Царьтъ на Царетѣ. — Нийде. Ний сме сами.

Помислилъ тогава синьтъ на царица Люля:

— Нѣкога майка ми казваше, че ний носимъ огънь въ сърдцата си. Какъ мога да изнеса огъня отъ моето сърдце.

И шомъ си помислилъ, въ гърдитѣ му изхвъркнала свѣтла искра — искрата на милость.

— Царьтъ на Царетѣ и майка му стоятъ сами въ тъмнината, — мислѣлъ той, — а свещъ нѣма нийде. Азъ ще бжда свѣщъ на Царьтъ на Царетѣ и ще свѣтя надъ люлката му!

И пламнала втора искра въ неговитѣ очи — искрата на обичъ.

— Царьтъ на Царетѣ е мой царь, — шепнѣлъ той. — Ще му свѣтя!

И блѣснала третата искра — и се преобърнала на пламъкъ. Тя била искрата на радостъ.

— Царьтъ на Царетѣ дойде, — запѣлъ той. — Ще му свѣтя!

И милостъта, и обичъта, и радостъта до тамъ препълнили сърдцето му, че той се преобърналъ на свѣщъ. Тя гори и не догаря. Свѣщъта на Бѣдни вечеръ.